

NIEUWSBRIEF ROLDUC - Jaargang 1969 / 12 / 10-02-2022

De cirkel is rond!

Op 13 april 2019 nam ik me voor om alle jaargenoten uit mijn tijd op Rolduc (1962-1969) op te sporen. Het ging volgens een eerste inventarisatie in totaal om 67 personen; 37 personen die in 1969 eindexamen deden en 30 personen die - terugtellend vanaf 1969 - minstens drie jaren tot deze jaargroep hebben behoord. Ik heb ze uiteindelijk allemaal gevonden. Helaas bleken 12 personen al overleden te zijn: Wim Arts, Henk Brauer, Gerard Evers, Harry Flecken, Peet Heeringa, Jac van Kempen, Wil Ogrinc, Jacques Peusens, Fons Sauren, Hub Tummers, Wim Vervoort en Nand Willems.

Alle andere personen heb ik per mail gevraagd of ze interesse hadden om mijn nieuwsbrief eens in de drie maanden te ontvangen. Onlangs hebben tot mijn genoegen de laatste twee jaargenoten me laten weten op de verzendlijst te willen staan. Daarmee is de cirkel rond. Achteraf bleek één persoon (Glenn Freer) ten onrechte door mij tot de doelgroep gerekend te zijn. Vijf personen (Frans Hendricks, Piet van der Port, Huub de Rooy, Leon Slangen en Jan Vullings) gaven om hen moverende redenen het boek Rolduc gesloten te hebben.

Alle andere (49) personen doen mee, te weten: Jo Beckers, Frans Bergmans, Fred Bloemink, Lei Bodelier, Max Coerver, Ton Cremers, Jos Creusen, Jo Daemen, Paul Delheij, Math Dicker, Henny Driessen, Frits van Eijk, Chrit van Enkevort, Hub Franssen, Piet Gielen, Harry van Gerwen (op 13 april 2020 overleden), Twan Geurts, Laurens Haanen (op 21 november 2019 overleden), Jacques van Ham, Loek Hermans, Har Huits, Petrus Huijbers, Sef Huijbers, Gerard Kaelen, Leo Kalnenek (op 23 januari 2021 overleden), Wil Kerens, Pierre Kerkhofs, Jo Kunnen, Alex Laenen, Loe Lamkin, Huub Lemeer, Paul Opgenort, Piet Peeters, Joep Prevo, John Reijnders, Piet van Rens, André Roumen, Frits Roumen (op 27 december 2020 overleden), Wim Schlösser, Wil Schmitz, Jack Schuffelers, Ruud Stapel, Pieter Stassen, Yan Tax, Theo Teeuwen, Pierre Urlings, Leo Verkoulen, Joost Vermeer en Tjeu Zeijen.

Naast deze primaire groep zijn er nog circa veertig andere oud-Rolduciëns, die van uit hun persoonlijke interesse meeleezen. Persoonlijk ben ik er wel een beetje trots op, dat mijn missie om iedereen te bereiken is gelukt. Nu rust op mij wel de verplichting om - met jullie hulp - voor interessante nieuwsbrieven te zorgen. Meer dan mijn best hiervoor te doen, kan ik jullie niet beloven. Ik wens jullie ook deze keer weer veel leesplezier!

Nog een herinnering aan Wim Vervoort (14-09-1950 / 24-02-2017)

In de vorige nieuwsbrief heb ik een gedachtenisprentje van Wim Vervoort afgedrukt. Meer informatie over zijn leven had ik toen niet. Oud-Rolduciën Henk Janssen (op Rolduc van 1964-1967) heeft tot aan de dood van Wim altijd goed contact met hem gehad. Hij heeft mij het adres van de vrouw van Wim, Tiny Vervoort-Janssen, gegeven. Ik heb contact met haar gezocht. Via haar komen we nu meer te weten over het leven van Wim.

Zij schrijft: “Wim heeft van 1962 tot 1967 op Rolduc gezeten. Na Rolduc heeft hij het gymnasium afgemaakt op het Boschveld College in Venray. Over het vervolg twijfelde hij daarna. Wim koos voor de Pabo. Wim was een echte onderwijzman, zeer betrokken bij zijn leerlingen en collega's. Zijn gezin stond echter op de eerste plaats. Hij was een familieman en trots op onze kinderen.

Wim trad niet graag op de voorgrond; hij was een rustig, nuchter en bescheiden persoon. Als hij het nodig vond, nam hij echter duidelijk stelling en liet hij wel degelijk zijn mening horen. Verschillende keren liep hij ongetraind de Nijmeegse vierdaagse. Op mijn vraag of hij niet hoefde te trainen, zei hij: “Ik loop hem gewoon, daar hoef ik niet voor te trainen!”

Veel belangstelling had Wim in zijn leven voor computers, lezen, wandelen, fietsen, schaken en muziek.

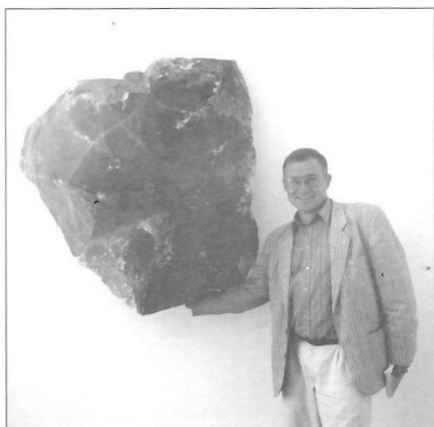
Op de dag dat hij met pensioen zou gaan, hoorden we dat hij prostaatkanker had. Het perspectief zou kort zijn, als alles tegen zou zitten. En dat was het geval. Tegen de verpleegkundige zei hij, bij zijn eerste chemo-behandeling: “Zorg dat ik geen kaal hoofd krijg, want dat wil ik niet voor de kinderen op school.” In het jaar dat Wim ziek was, heeft hij nog veel vrijwilligerswerk voor de school gedaan.

Zijn overlijden op 66-jarige leeftijd was een grote klap voor mij, zijn kinderen en kleinkinderen. Fijn, dat jullie nog een herinnering aan hem wijden.” Aldus Tiny Vervoort-Janssen.

In Memoriam Henk Brauer (24-07-1951 / 13-07-2002)

Bij het samenstellen van de eerste nieuwsbrief in 2019 vernam ik van het Reüniecomité Rolduc, dat onze jaargenoot Henk Brauer was overleden. Pogingen om meer informatie over Henk te verzamelen liepen tot nu toe spaak. Meer dan dat hij uit Broekhuizenvorst afkomstig was en in 1967 na 3 gymnasium van Rolduc vertrok, wist ik niet. Bij toeval kwam ik onlangs achter zijn laatste woonplaats, Overloon. Daarna was mijn eerste telefoontje met een mevrouw Brauer-Peeters in Overloon raak. Het was Paulien Brauer, de echtgenote/weduwe van Henk. Zij vertelde me, dat Henk vlak voor hij eenenvijftig jaar zou worden na een slopende ziekte is overleden. Paulien bleef achter met een zoon, Bram, en dochter, Moniek. Extra verdrietig is dat hun zoon drie jaar geleden aan een hersentumor is overleden.

Henk Brauer
(Loet)

* 24 - 07 - 1951
Broekhuizenvorst

† 13 - 07 - 2002
Overloon

Henk werd door zijn vrienden Loet genoemd;
naar de opa van Henk, die Ludwig heette.

Na zijn vertrek op Rolduc is Henk aanvankelijk naar de Kweekschool gegaan; hij heeft deze school echter niet afgemaakt. Diverse functies heeft Henk nadien vervuld. Zo werkte hij bij een architectenbureau, was hij eigenaar van een bedrijf, dat handelde in antiek en was hij hoofd dagrecreatie op een vakantiepark.

Ongeveer tien jaar voor zijn dood werd hij benoemd tot districtsleider bij Het Nationaal Epilepsie Fonds. Hier voelde Henk zich als een vis in het water.

Bij zijn uitvaart zei de directeur van het NEF het als volgt: *'Leidmotief was zijn betrokkenheid bij mensen, die juist niet zo makkelijk zelfstandig kunnen functioneren en daardoor altijd kind van de rekening dreigen te worden. Mensen met een moeilijk behandelbare ziekte. Hij kende dat van uit de eigen gezinssituatie (met een zoon die aan epilepsie leed) en was daarom ervaringsdeskundige. Iets bijdragen aan betere kansen en mogelijkheden scheppen op een werkelijke genezing, waren daarbij zijn houvast om zich voortdurend ten dienste te stellen van de epilepsiebestrijding.'*

In april 2000 kreeg Henk problemen met zijn gezondheid. Het was vanaf dat moment een zware tocht met veel ontberingen voor Henk. Een nieroperatie mislukte; zijn longfunctie werd steeds slechter. Het laatste deel van zijn reis heeft hij gelukkig thuis kunnen volbrengen, dankzij de inspanningen van zijn vrouw Paulien, zijn kinderen, zijn familie en talrijke hulpverleners. Op 7 oktober 2002 waren zijn laatste krachten op en is hij overleden.

Uit de tekst van zijn afscheid citeer ik:

'In zijn hart was Henk heel sociaal bewogen. Rechtvaardigheid, respect en een eerlijke behandeling van de zwakken in de samenleving stonden bij hem hoog in het vaandel.

Henk was niet iemand die alles slikte wat hem werd voorgehouden. Sommige rituelen in de katholieke kerk spraken hem wel aan, maar hij was heel kritisch met betrekking tot zaken die de kerk verkondigde. Toen hij een paar jaar geleden in Rome was, ergerde hij zich aan de pracht en praal van de kerken en kerkelijke instellingen.'

Levensgenieter

Henk was ook een echte levensgenieter. Hij hield intens van muziek, kunst en reizen. Een van zijn favoriete reizen was een avontuurlijke trektocht door het woestijngebied van Noord-Afrika.

Ook kon hij zich lekker uitleven in de tuin rondom zijn huis en in zijn volkstuin.

Hij was uitermate zorgzaam voor zijn vrouw en zijn zoon en dochter.

Tot aan zijn ziekte heeft zijn levensreis eigenlijk de normale ups en downs gekend, waarmee iedereen wel te maken krijgt.

Veel te vroeg is hij echter overleden.

Henk was op Rolduc van 1963 tot 1967

De Knutselklas.

door Jan Hendriks

In de twee jaren, dat ik op Klein Rolduc verbleef, bezocht ik veelvuldig de knutselklas. Dat deed ik na het laatste studieblok om 20.00 uur of op de vrije middagen. Ik was er niet alleen. Veel klasgenoten maakten er gebruik van. Je leerde er met pitriet werken: prullenbakken maken en nog eens prullenbakken maken verder kwam ik niet. Ook probeerden we er poppen te creëren. Jan Tax was daar bedreven in. Later zou hij internationaal beroemd worden door zijn kostuumontwerpen.

Ik zelf hield me voornamelijk bezig met figuurzagen. Eén van de meest geliefde onderwerpen was de kerstgroep. Van een palmboom tot de os met alles daar tussen in. Deze kerstgroep heb ik nog steeds en menige jaren staat die ook nog uitgesteld. Het triplex moest je wel zelf betalen. Dat vond ik aanvankelijk wel wat vreemd en bovendien erg duur voor mijn portemonnee, maar het was mij toch de moeite waard. Ik heb er veel plezier aan beleefd. En niet alleen toen.

Mijn hele leven lang ben ik met hout in de weer geweest. Vroeger met het maken van alle mogelijke meubelstukken. Nu vooral met het maken van houten beelden.

Jan was op Rolduc van 1961 tot 1966

Als de pastoor van het dorp op een doordeweekse avond na het avondeten bij ons op bezoek komt, is dat op zich geen bijzonder gebeuren. Mijn vader is kerkmeester en smid en dan is er altijd wel iets te repareren of te bespreken. Het wordt pas bijzonder als mijn moeder haar schort af doet en zich bij mijn vader en mijnheer pastoor in de 'goeie kamer' voegt. De geur van een Velasques sigaar vermengt zich er met koffiegur.

Ik kan niet bevroeden dat tijdens dit bezoek van de pastoor een belangrijke beslissing genomen wordt over mijn toekomst. Een beslissing, die mijnheer pastoor mij een aantal weken later, na een mis die ik als koster had bediend, mededeelde. Er werd niet gesproken over een kleinseminarie, maar over een kostschool en dat ik daar goed mijn best moest doen. Rolduc zei mij niets en Kerkrade was mij alleen bekend als stad van het vierjaarlijkse Wereld Muziek Concours.

Assistent operatiekamer

Uiteindelijk ben ik op Rolduc geweest van september 1962 tot juni 1969. Omdat ik van een lagere school kwam waar het onderwijspeil niet echt hoog stond aangeschreven, deed ik eerst een jaar de voorbereidende klas. Na 4 gymnasium ben ik overgestapt naar 4 HBS op het Antonius Doctor college in Kerkrade. Daar heb ik in 1969 mijn eindexamen gedaan. Direct daarna werd ik opgeroepen voor het leger; ik werd ingedeeld bij de geneeskundige troepen en opgeleid tot assistent operatiekamer. Uiteindelijk heb ik 18 maanden gediend; 2 maanden langer dan de toen geldende dienstdad voor soldaten. Na een theoretische vooropleiding op de legerbasis, kreeg de opleiding een vervolg in het Laurentiusziekenhuis in Roermond. Bij alle mogelijke operaties ben ik daar assistent geweest. Een bijzondere tijd.

Toch maar geen Frans

Aanvankelijk wilde ik na mijn dienstdad Frans gaan studeren. Mijn vader had, via een tante die in Frankrijk werkte, een vakantiebaantje voor mij kunnen regelen in een kindervakantiekolonie in Midden-Frankrijk. Hier heb ik twee opvolgende jaren gedurende 5 weken gewerkt. Het was een kolonie, waar door het jaar heen jongeren woonden met een verstandelijke beperking en/of psychiatrische stoornis en waar tijdens de schoolvakanties kinderen zonder beperking uit zeer welgestelde, vooral Parijse milieus, hun vakantie kwamen doorbrengen. De jongeren, die er normaliter woonden, verhuisden dan naar een aanpalend boerderijpand. Gaandeweg kreeg ik affiniteit met het werk met deze jongeren, hetgeen mijn aanvankelijke studiekeuze heeft doen veranderen van Frans in Orthopedagogie.

Educateur spécialisé

In september 1970 ben ik met mijn studie orthopedagogie aan de universiteit van Utrecht begonnen. In augustus 1976 heb ik deze studie afgerond.

Omdat ik voor mijn gevoel nog te veel ervaring miste om gelijk als Orthopedagoog te gaan werken, heb ik direct een lang gekoesterde wens in vervulling laten gaan: werkervaring opdoen in Frankrijk.

In het Psychiatrisch Ziekenhuis St Georges in Bourg-en-Bresse kon ik terecht. In een baan als 'éducateur spécialisé'. Met veel plezier heb ik hier twee jaar gewerkt met jongeren met veelal psychiatrische stoornissen.

Na deze periode in Frankrijk trad ik als orthopedagoog in dienst bij een instelling voor verstandelijke beperkten van s' Heeren Loo in Apeldoorn. Hier heb ik tot aan mijn pensionering in 2014 gewerkt. Eerst voor verstandelijk gehandicapten met alle mogelijke beperkingen, daarna heb ik mij meer gericht op veelal jongeren met een lichte mate van verstandelijke beperking en bijkomende psychiatrische stoornissen. Sinds mijn pensionering ben ik nog steeds actief als vrijwilliger in met name de palliatieve zorg.

Roemenie na de val van Ceaușescu

Tijdens een nascholing voor de BIG-accreditatie van GZ-Psycholoog ontmoette ik een docent van het Rode Kruis. Na de val van Ceaușescu in 1991 werd er in Roemenië door het Internationaal Rode Kruis een hulpverleningsproject opgezet voor diverse instellingen van kinderen met een handicap. De TV-beelden van de deplorabele toestand van de zorg in de kindertehuizen in Roemenië na de val Ceaușescu spraken boekdelen. Gedurende zeven maanden ben ik daar als teamleider van drie teams van Nederlandse z-verpleegkundigen werkzaam geweest. Zeer indrukwekkend!

Maison secondaire in de Jura

Mijn loopbaan was niet mogelijk geweest zonder de inbreng en steun van mijn vrouw. Ik heb haar ontmoet in 1967 tijdens de danslessen op Antonius Doctor. Meerdere Rolduciëns kregen al dansend meteen verkering. Bij ons heeft het nog een jaar geduurd voordat we een relatie kregen. In november 1973 zijn we getrouwd. In februari 1981 is onze dochter geboren. Zij woont samen met haar vriend en onze kleinzoon uit 2014.

Als wij in 1978 vanuit Frankrijk naar Nederland terugkomen is onze grote wens om ooit een 'maison secondaire' te kopen in Frankrijk in de buurt waar we gewoond hebben. Deze wens hebben we in 2005 kunnen realiseren. Verspreid over het jaar wonen we nu een aantal maanden per jaar in ons huis in de prachtige Jura.

Foto: Winters tafereel in de Franse Jura

Boekbinderij

Er is nog een noemenswaardige erfenis van mijn verblijf op Rolduc. Ik was daar lid van de Boekbinderij van Rolduc. Deze club zat in een ruimte in de kelder naast de huidige Verloren Zoon. Eind vorige eeuw kreeg ik de mogelijkheid om mijn boek-bind-kwaliteiten te hernieuwen via een cursus boekbinden en boekrestauratie bij de Cisterciënzers in het Klooster Sion in Diepenveen. Tot op de dag van vandaag is dit nog steeds een hobby van me.

Rolduc was een goede stap

Terugkijkend op mijn verblijf op Rolduc overheerst het gevoel en het besef dat dit voor mij een erg goede stap is geweest in mijn ontwikkeling, zeker als ik dat afzet tegen de kansen op gebied van opleiding, sport, cultuur, en sociale ontwikkeling die ik, gebleven in de thuissituatie, zeker zou hebben gemist, gelet op het perspectief vanuit het opvoedings- en belevingsklimaat in mijn thuissituatie.

Loe was op Rolduc van 1962-1969

Qiino, een revolutionaire creme?

In De Limburger stond vorig jaar een artikel over een uitvinding van Tjeu Rietjens. Tjeu - van oorsprong afkomstig uit Ell - deed in 1968 eindexamen op Rolduc; sommige lezers hebben bij hem in de klas gezeten. Onlangs stond onderstaand bericht in de Limburger.

Meer informatie is te vinden www.qiino.nl

TJEU RIETJENS

Klanten willen nu ook shampoo van oud-huisarts Tjeu

Tjeu Rietjens uit Weert kreeg warme handen als hij met compost had gewerkt. De oud-huisarts ontdekte dat een stofje uit champignons dit veroorzaakte en ontwikkelde met zijn kinderen de cosmetische huidcrème Qiino, die huidirritatie zou verlichten.

WEERT
DOOR ERWIN SCHMIDT

Het is onvoorstelbaar hoeveel reacties ik heb gekregen op dat verhaal in *De Limburger*. Ik hoefde maar een voet buiten de deur te zetten de eerste dagen of ik werd aangeklamp. Er waren mensen die met de auto kwamen aanrijden en midden op de weg stopten, om het er even over te hebben. Heel bijzonder. Gisteravond sprak ik nog mensen die het op Tenerife hadden gelezen, digitaal. Iedereen vond het idee van de crème geweldig en ging het uit-

proberen. Er kwamen veel bestellingen uit Limburg, maar ook wel elders uit het land. Apotheek Zuidgeest in Weert stelde voor Qiino daar in de schappen te leggen. Er zijn mensen die online bestellen moeilijk vinden, dus naast onze website is er nu ook één apotheek waar ze het kunnen halen. Mensen komen ook met ideeën en vragen of er ook een shampoo komt, omdat ze last hebben van hun hoofdhuid. De crème heeft de geur van lindebloesem, maar er zijn ook klanten die niet tegen parfum kunnen. Dus de volgende batch tubes maken we

de crème geurloos. Er zijn inmiddels meer dan duizend tubes Qiino verkocht, de eerste weken liep het storm. Daaruit ontstaat nu een vaste groep die steeds opnieuw bestelt. Het kristalliseert zich geleidelijk uit dat die mensen vinden dat zij er baat bij hebben. We horen terug dat voor eczeem en psoriasis de crème niet de oplossing is, maar wel de jeukklachten ver-

Oud-huisarts Tjeu Rietjens uit Weert bracht dit jaar de cosmetische huidcrème Qiino op de markt, die hij samen met zijn kinderen ontwikkelde. Hij denkt dat de crème bij huidirritatie een verlichtende werking heeft.

FOTO JEROEN KUIT

mindert. Maar bij typische klachten als winterhanden of -tenen, waar nog geen middel tegen bestaat, melden gebruikers heel positieve ervaringen. Ook over gebruik tegen koortslijp krijgen we positieve reacties. We hebben inmiddels 150 ervaringsverhalen verzameld. Op basis van de reacties hopen we de crèmegerichter en op meer plekken te gaan verkopen."

Ter herinnering aan Mart Hafmans (28-06-1939 / 16-07-1998)

Van Henny Driessen ontving ik onlangs een gedachtenisprentje van Mart Hafmans. Vanaf 1963 was 'Mijnheer Hafmans' een van onze surveillanten. Hoewel de leesbaarheid van het prentje niet optimaal is, vond ik een herinnering aan hem wel op zijn plaats. Op 59-jarige leeftijd is Mart Hafmans aan een slopende ziekte overleden.

 Wij blijven ons dankbaar herinneren MART HAFMANS priester van het bisdom Roermond Geboren te Sevenum 28 juni 1939. Priester gewijd te Roermond 30 maart 1963. Overleden te Kerkrade 16 juli 1998. Na de plechtige uitvaart in de parochiekerk te Sevenum werd hij begraven bij zijn vader op het kerkhof aldaar. De zeswedekdienst zal zijn op zaterdag 12 september a.s. om 19.00 uur in de parochiekerk van de H. Catharina te Holz-Kerkrade.	 Bijna 35 jaar is Mart verbonden geweest aan Rolduc: internaat, Bisschoppelijk Centrum, College. Even zoveel jaren was hij medepastor van de Catharinaparochie van de Holz. Bescheiden, toegewijd, collegiaal, sportief zo kennen wij hem. Als katechiet en leraar heeft hij vele jonge mensen mogen begeleiden op hun levensweg. Velen van zijn oud-leerlingen is hij in voor hen belangrijke levenssituaties nabij mogen zijn. Voor collega-docenten was hij een metgezel en raadsman, hartelijk en eenvoudig. Ongekunsteld en oprecht. Voor de parochianen van de Holz was hij een echte pastor: open, toegankelijk, hulpbereid. Opgegroeid in een fijn gezin hechtte hij heel veel waarde aan een goede familieband. Het wel en wee van zijn familie ging hem zeer ter harte. Maar zelden ontbrak hij als er wat te vieren viel binnen de kring van zijn familie. Zijn grootste hobby was wandelen in de natuur. Eindeloos kon hij dwalen met zijn wandelgenoten door de Ardennen, genieten van de pracht van de schepping. Zij zijn vrienden en vriendinnen voor het leven geworden. Kort en slopend was zijn ziekte. Het was een ongelijke strijd. Manmoedig en vol geloofsovergave heeft hij het onvermijdelijke weten te aanvaarden. Dankbaar voor elk blijk van medeleven en belangstelling. Dankbaar om de band met zijn moeder, broers en zussen, neven en nichten, die door zijn ziekteproces hechter en intenser geworden is. Dankbaar voor de lieve zorg van zijn vrienden en vriendinnen. Mart, het is met pijn en droefheid dat we jou uit handen moeten geven, je toevertrouwen aan de God van het Leven. Dankbaar zijn wij jou voor al wat je hebt betekend, voor de mens en de priester die je bent geweest. A Dieu. Tot ziens bij God.
--	--

Nieuws

Voortgezet onderwijs in Kerkrade stap dichterbij

Frank Moonen - Vandaag, 09:24

De gemeente Kerkrade gaat een aanvraag doen bij het Ministerie van Onderwijs om weer een middelbare school te krijgen.

Het nieuwe concept onder de naam Martin Buber zou in 2023 van start moeten gaan.

Nog twee laatste nieuwsberichten!

Als het kalf verdronken is.....

Sinds het sluiten van College Rolduc in 2011 is er in Kerkrade geen HAVO- en VWO-onderwijs meer. Er wordt nu een verwoede poging gedaan om opnieuw een middelbare school mogelijk te maken. Zie het bericht hiernaast.

Reünie op Rolduc

Op vrijdag 8 en zaterdag 9 april 2022 vindt er op Rolduc weer een algemene reünie plaats. Voor meer informatie kijk op www.reunierolduc.nl

De Nieuwsbrief Rolduc - Jaargang 1969 verschijnt elk kwartaal ten behoeve van die oud-leerlingen van Rolduc, die in 1969 eindexamen hebben gedaan en ten behoeve van die oud-leerlingen, die tenminste drie jaar deel uit hebben gemaakt van deze jaargroep. Andere geïnteresseerden zijn ook welkom. Zij kunnen zich bij mij melden voor een gratis toezending. Contactpersoon: Jo Kunnen / mailadres: kunnen.j@kpnplanet.nl / mobiel: 06-53230446